Scrisoarea 3(decembrie 2001)

1. după ce-au văzut că n-o fac pe nebunul şi că n-o să-mi mai revin vreodată din coma vizuală în care m-au adus strămoşii, soarele şi felul meu negativ de a privi chestiunea, colegii de muncă au inceput să mă descoase:Kamil, ce-ai vrea tu să-ţi aducă Moş Pensilă? Dar eu tăceam, ca orice mort proaspăt. S-au dus la nevastă-mea, fără să poată vorbi cu ea insă, din cauza funeraliilor în derulare. Era singura fiinţă din casă conştientă de dispariţia mea. Maică-mea, dimpotrivă, le-a mărturisit reporterilor tot ce-avea pe suflet: că nu prea m-am dus in tabere, că nici haine prea bune n-am avut, că poate acum, la pensie…
„monitorul" nu era un ziar intr-atît de bogat incît să-i transpuna în act toate frustrările materne, dar ceva tot a reuşit să adauge la nelipsita coroană: un joc puzzle personalizat. Nu ştiu de unde au mai ciugulit ei informaţii pentru acel necrolog spart în cîteva bucăţi aşa de uşor de recompus incît ar fi plictisit după un sfert de oră şi-un copil cu handicap mintal sever. Gestul contează. Unui alt coleg, aceeaşi i-au dăruit, la despărţirea de cei 30 de ani de muncă ai lui, tot un puzzle, numai că reacţia fericitului a fost alta:aoleu, măiculiţă, imi mor nepoţii de bătrineţe şi io tot nu termin drăcia asta… O mulţime de piese nu şi-au găsit locul în jocul oficial al vieţii mele. Poate că discernămntul echipei de documentare a fost excepţional şiceea ceau pus ei intre paranteze sunt, intr-adevar, carboave. Gelu, sunt atît de neinteresant, incît pînă şi prietenului tăuu Amariei îi va pierri sadismul de a-i mai descoase pe tardivi.sunt un releu stricat, dincolo de care informaţia nu mai răzbate; o mînă moartă, un drum inchis, o gaură neagră. Intreabă-l pe Mircea şi-o să-ţi povestească de triunghiul Bermudelor în care se transformase cutia mea poştală. Codruţ, ştii de cîte ori a trebuit să-mi fie trimis   P"rincipiul"? Aş fi vrut să fiu pentru voi un fel de cameră digitală, să transmit în direct ce prostii a mai debitat Sechelariu, ce răscoală pregătesc disponibilizaţii de la Aerostar, câte grade sunt afară, ce aromă are cafeaua pe care tocmai o beau şi refrenul care mă obsedează de câteva zile, may everyone live, may everyone die, hello my love, my love, goog-bye…